

Arrest

nr. 96 464 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Edo afkomst. U bent een christen. U werd geboren op (...) te Benin City. U woonde uw hele leven afwisselend in Benin City en in Ekiadolor, een dorp op 15 minuten van Benin City, waar de broer van uw vader woonde. Uw vader, moeder en jongere broer en zus verhuisden in 2008 naar Maiduguri in Borno state, in het noorden van het land. Via een oudere vrouw Aja konden ze er werken als kleermakers. Ze maakten er kleren voor de moslims. In de vakanties kwamen ze terug naar Benin City. U verhuisde niet mee, maar hielp de broer van uw vader op de boerderij in Ekiadolor. Op 10 augustus 2009 ging u uw ouders bezoeken in Maiduguri. U hoorde dat uw vader via een vriend Aminu weet had van plannen van de moslimterroristische organisatie Boko Haram om een aanslag te plegen. Uw vader ging naar de politie om dit te rapporteren. Op 13 augustus 2009 kwam u terug van het voetbalveld toen u rook zag in het huis van uw ouders. U was in paniek en rende weg. U vluchtte naar het centrum van Maiduguri en hoorde daar van Aminu dat Boko Haram uw ouders, broer en zus gedood had. Aminu zei dat ze ook u zochten en raadde u aan te vluchten. U vluchtte naar het buurland Benin en verbleef er gedurende 3 weken. In de Nigeriaanse

gemeenschap Seme Boda hoorde u echter dat Boko Haram ook in het land Benin een netwerk heeft. Daarom keerde u terug naar uw dorp Ekiador, waar de familie van uw vader woonde. U leefde er jarenlang zonder problemen en dacht dat uw problemen met Boko Haram van de baan waren. Rond 7 maart 2012 kreeg u echter telefoon van een vriend van Aminu. Hij zei dat Aminu gedood was. Aminu werd gezocht door Boko Haram uit wraak voor het verraad van uw vader. De familie van uw vader zei dat u niet meer veilig was. Ze begonnen uw vertrek uit Nigeria te regelen. U ging eerst naar Lagos, waar u in het huis van een smokkelaar, meneer K., verbleef. Op 21 maart 2012 verliet u Nigeria. U nam het vliegtuig naar een voor u onbekende bestemming. Vervolgens nam u de trein naar België, waar u de volgende dag aankwam. Op 26 maart 2012 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de krant 'The Nigerian Observer' van 14 augustus 2009 neer. In deze krant staat op pagina 5 volgend artikel: 'Boko Haram Mayhem: A. G. runs for dear life'.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Voorts verwijt verzoeker de verwerende partij een manifeste appreciatiefout.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker, die de schending van de motiveringsplicht aanvoert, gewag maakt van een manifeste appreciatiefout en die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw concrete vluchtaanleiding en uw beweerde vrees voor Boko Haram. Zo verklaart u dat u op 13 augustus 2009 Maiduguri in Borno state ontvluchtte en dat u op 7 maart 2012 telefoon kreeg met het nieuws dat Aminu, een vriend van uw vader, vermoord was in Borno state, in het noorden van het land. U besloot daarom Nigeria te verlaten (gehoor CGVS, p.7,9,10). Het feit dat u van augustus 2009 tot uw vertrek uit Nigeria gedurende 2 en een half jaar zonder enige problemen in Ekiadolor, in het zuidwesten van Nigeria, kon verblijven relativeert de ernst van de door u aangehaalde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade in ernstige mate. Daarbij dient te worden opgemerkt dat het feit dat Aminu in maart 2012 vermoord zou zijn, geen persoonlijke en systematische vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van u aantoonde. Verder dient te worden opgemerkt dat u enkel gebaseerd op de verklaringen van een vriend van Aminu, een derde, besloot om uw land van herkomst te verlaten zonder enige andere concrete aanwijzing van uw beweerde vrees. Bovendien werd Aminu volgens uw verklaringen vermoord in Borno state (gehoor CGVS, p.8,9), de plaats die u in 2009 ontvluchtte. Borno state is een regio waar de door u gevreesde organisatie Boko Haram erg actief is. U woonde echter sinds 2009 in Ekiadolor, helemaal aan de andere kant van het land, waar u nooit problemen met Boko Haram ondervond en waar Boko Haram ook helemaal niet actief is (zie informatie toegevoegd aan het dossier). De aanslagen van Boko Haram blijken immers doelgericht en geografisch beperkt te zijn, zodat niet kan worden aangenomen dat in heel Nigeria gevreesd moet worden voor vervolging of het lijden van ernstige schade. Het is dan ook vreemd dat het bericht dat Aminu in Borno state, op ruim 1200 kilometer van uw woonplaats, vermoord was, u direct deed besluiten dat u uw land moest ontvluchten. U leek immers in Ekiadolor over een geschikt vluchtalternatief te beschikken.

Daarenboven dienen volgende bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zo komt de manier waarop uw vader weet kreeg van de plannen van Boko Haram niet erg plausibel over. U stelt dat uw vader via Aminu op de hoogte was van de plannen van Boko Haram om een aanslag te plegen. Toen gevraagd werd hoe Aminu dan over deze plannen wist, antwoordt u dat Aminu een Hausa is en de taal van Boko Haram verstaat. U stelt ook dat Aminu een vergadering van Boko Haram naast het voetbalveld hoorde (gehoor CGVS, p.8). Dat Boko Haram zomaar in het openbaar, naast een voetbalveld plannen zou beramen om aanslagen te plegen en dat iedereen die hun taal spreekt hen op dat moment zomaar zou kunnen afluisteren, komt weinig plausibel over.

Vervolgens maakt u niet aannemelijk waarom Boko Haram precies u zou willen vervolgen. Volgens uw verklaringen vervolgden ze uw vader omdat hij informatie over hen doorgaf aan de politie. Op de vraag waarom ze ook u zouden zoeken, antwoordt u vaagweg dat ze de hele familie willen doden en dat ze weten dat u weet wat ze uw vader aandeden (gehoor CGVS, p.7,10). Uw verklaringen bevatten verder geen concrete aanwijzingen dat u door Boko Haram gezocht werd met het oog op vervolging. Aangezien u nooit in Maiduguri woonde en nooit eerder problemen kende met Boko Haram, is het weinig aannemelijk dat Boko Haram u zou viseren.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Bij de door u neergelegde krant - ter ondersteuning van uw relaas - moeten enkele opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste staat er nergens in het artikel wanneer de genoemde aanslag op uw familie plaatsvond. Daarnaast staat nergens in het artikel waar deze aanslag plaatsvond. Verder is er in de media geen enkele informatie terug te vinden over een aanslag door Boko Haram in Maiduguri op 13 augustus 2009. Daarnaast legt u geen documenten neer die uw identiteit aantonen, zodat u niet hard kan maken dat dit krantenartikel effectief over u zou gaan. U stelt dat het wel uw foto is die in de krant staat (gehoor CGVS, p.6). Op de vraag hoe de krant uw foto verkreeg, stelt u dat uw familie uit Ekiadolor het aan de journalisten van de krant gaf. U stelt dat uw familie op die manier wilde dat de autoriteiten wisten dat u vervolgd werd. Deze uitspraak komt echter vreemd over aangezien u verder verklaarde dat u nooit naar de politie bent geweest omdat u niet weet met wie de politie samenwerkt (gehoor CGVS, p.6,7,10). Dat u enerzijds de politie zou mijden uit vrees dat ze samenwerken met Boko Haram, maar anderzijds via een krantenartikel de aandacht van de overheid zou willen vestigen op uw vermeende vervolging door Boko Haram (gehoor CGVS, p.6), komt tegenstrijdig over en doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder is het opvallend dat u in het neergelegde krantenartikel maar liefst 8 keer met naam genoemd wordt. De naam van uw vader, moeder, broer en zus wordt geen enkele keer genoemd in het artikel. Ze worden telkens 'vader van A. G.',... genoemd. U verklaart dit feit door te stellen dat u de enige overlevende was, dat de anderen dood waren en dat het de bedoeling was om aan te tonen dat u bescherming nodig had

(gehoor CGVS, p.6). Hiermee overtuigt u niet. Dat u een overlevende bent, uw familieleden overleden zijn en dat het bedoeling is duidelijk te maken dat u gezocht wordt, verklaart nog niet waarom u in een kort artikel maar liefst 8 keer genoemd wordt en uw 4 overleden familieleden geen enkele keer bij naam. Er kan geen waarde gehecht worden aan het door u neergelegde krantenartikel. Bovendien moeten documenten, om enige waarde te hebben, ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw identiteit, nationaliteit of reisweg te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.6. Het komt aan verzoeker toe om de voormelde motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Een loutere herhaling van het asielaarsvolstaat daartoe uiteraard niet.

2.7. Aangaande het motief dat het feit dat Aminu in maart 2012 vermoord zou zijn, geen persoonlijke en systematische vervolging of risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van verzoeker aantoont, doet verzoeker gelden dat hij wel degelijk aantoont dat de dood van Aminu, die een vriend van zijn vader was, een rechtstreekse invloed had op zijn vertrek uit Nigeria nu zijn leven duidelijk in gevaar bleek.

Verzoeker gaat met dit argument evenwel volledig voorbij aan de vaststelling dat Aminu zou zijn vermoord in Borno State, alwaar Boko Haram erg actief is, maar dat verzoeker zelf in 2009 deze staat ontvluchtte en jarenlang, zonder enig probleem, in zijn dorp Ekialodor verbleef, aan de andere kant van Nigeria, waar Boko Haram luidens de informatie in het administratief dossier helemaal niet actief is. Verzoeker verwijst dan wel naar de zware golf van terreuraanslagen door Boko Haram in Nigeria, stelt dat de aartsbisschop van Nigeria de internationale steun inroept om een einde te stellen aan deze terreur nu de eigen Nigeriaanse autoriteiten niet bij macht zijn om het fenomeen onder controle te brengen, dat er nergens in de bestreden beslissing wordt ingegaan op de onmogelijkheid voor de Nigeriaanse autoriteiten om tegen Boko Haram op te treden, en dat er evenmin wordt ingegaan op het gevaar van Boko Haram die van Nigeria een islamitische staat wenst te maken met de problemen en acties voor de mensen die het christelijke geloof belijden, terwijl hij ook een christen is. Echter betwist verzoeker helemaal niet dat Boko Haram doelgerichte en geografisch beperkte aanslagen pleegt, zodat niet automatisch kan worden aangenomen dat in heel Nigeria gevreesd moet worden voor vervolging of het lijden van ernstige schade. Zijn verwijzing naar de algemene situatie in een deel van het land brengt dan ook geen soelaas in het licht van zijn persoonlijke en probleemloze verblijfssituatie in Ekialodor, waar Boko Haram dus niet actief is. Zeker in die optiek moet verzoeker met concrete en bewijskrachtige elementen aannemelijk maken dat hij daadwerkelijk bedreigd wordt en vervolgd. Zijn argument dat uit zijn probleemloos verblijf sedert 2009 niet kan worden afgeleid dat hij geen problemen zou kennen, volstaat niet, net zomin als de loutere verklaring dat Boko Haram, drie jaar na de moord op zijn ouders, nog op zoek was naar de vriend van zijn vader, die uiteindelijk vermoord zou zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat, en om welke reden, de Boko Haram, drie jaar na de moord op zijn vader en zijn andere familieleden, ook hem zouden willen vermoorden, en indien zij dat voornemen hadden, waarom ze daarmee drie jaar zouden hebben gewacht. Dat verzoeker zou zijn gevlucht omdat hij vernomen had dat een vriend van zijn vader 1200 kilometer verderop zou zijn vermoord, zonder enige verdere concrete aanwijzing dat dit voor hem een risico zou inhouden, is dan ook verre van aannemelijk. Met de verklaring dat verzoekers vader destijds naar de politie stapte met bezwarende informatie, toont verzoeker niet aan waarom ze ook hém zouden zoeken.

2.8. Verzoekers weinig plausibele verklaringen worden verder ondermijnd door de pertinente bevinding van de verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat Aminu op de hoogte kwam van de plannen van Boko Haram om een aanslag te plegen doordat hij hen aanslagen hoorde beramen naast het voetbalveld. Hiertegen brengt verzoeker enkel in dat hem niet kan verweten worden deze slechts op een onrechtstreekse wijze te hebben bekomen, waarmee hij deze vaststelling niet ontkracht.

2.9. Betreffende het krantenartikel dat verzoeker voorlegt stelde de commissaris-generaal vast dat er nergens in staat waar en wanneer de genoemde aanslag op zijn familie plaatsvond, en dat verzoeker maar liefst acht keer met naam genoemd, terwijl de namen van zijn vader, moeder broer en zus geen enkele keer worden genoemd in het artikel, terwijl zij degenen waren die daadwerkelijk zouden zijn

vermoord. Ook blijken geen andere publicaties terug te vinden over de feiten. Voorts legt verzoeker geen documenten neer die zijn identiteit aantonen, zodat hij niet kan hard maken dat dit krantenartikel effectief over hem zou gaan. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de commissaris-generaal op geen enkele wijze aantoont waarom met dit artikel geen rekening dient te worden gehouden. Deze vaststellingen worden door verzoeker ongemoeid gelaten, zodat zij onbetwist overeind blijven. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de commissaris-generaal verder onderzoek had moeten doen naar het bewuste artikel. Documenten kunnen overigens enkel dienen als ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas, wat in hoofde van verzoeker niet voorhanden is, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Verder stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker door zijn tegenstrijdige verklaringen, met name enerzijds dat hij de autoriteiten zou mijden uit vrees dat ze samenwerken met Boko Haram, maar anderzijds dat zijn familie via het krantenartikel de aandacht van de overheid zou willen vestigen op zijn vermeende vervolging door Boko Haram, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Met zijn argument dat zijn vader destijds bezwarende informatie gaf aan de politie en hij daarna zou zijn gevisieerd en vermoord, zodat hij nu ook niet de hulp van zijn eigen autoriteiten kon inroepen, ontkracht hij deze incoherentie niet.

2.10. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingerechtelijke zin aannemelijk heeft gemaakt.

2.11. Daargelaten de vraag of artikel 3 van het EVRM wel kan worden getoetst in het kader van een beroep waarin geen uitspraak wordt gedaan over een verwijderingsmaatregel, wordt vastgesteld dat deze bepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.12. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekster verwijst naar de elementen van haar asielrelaas, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat zij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst verder naar de talrijke incidenten door Boko Haram gepleegd in Nigeria, maar brengt in het licht van het sub 2.7. reeds gestelde dat Boko Haram niet actief is in zijn plaats van verblijf, geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 27 januari 2011, nr.6461 (c)). De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn algemene verwijzingen niet aantoont dat er in zijn regio in Nigeria een situatie zou heersen van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven kan worden aangenomen.

2.13. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker niet aantoont dat in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 zou kunnen worden aangenomen.

2.14. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS